Voorzitter volleybalclub Orion kijkt terug op een bewogen jaar

Jeroen van Ree (49) voelt zich goed, prima zelfs en ziet er ook zo uit. Toch is de voorzitter van Orion ernstig ziek.

door **Henny Haggeman**

'Als voorzitter van volleybalclub Orion sprak ik twee weken terug de ledenvergadering – we hebben ongeveer zeshonderd leden – toe en keek terug op het afgelopen jaar. Een jaar waarin het welbeschouwd met het volleyballen in Doetinchem geweldig gaat. Maar dan zit ik in de auto naar huis en bedenk me hoe mijn eigen jaar is. Zo'n moment hakt erin."

„Ik voel me goed en mensen zeggen – zoals jij nu – dat ik er goed uit zie. Maar medisch gezien ben ik zo ziek als een hond. In november 2014 is ontdekt dat ik een tumor heb op mijn dunne darm. In februari bleek dat opereren niet mogelijk is. Ik zou een operatie niet overleven, zeggen ze."

„Nooit heb ik me zo dicht bij mezelf gevoeld als het afgelopen jaar. Een jaar met chemo. Eerst zat ik aan het infuus, dan besef je dat je echt ziek bent. Nu gebruik ik om de twee weken pillen. Gelukkig reageer ik goed op de chemo. Ik kan het probleem in een doosje pakken en op zolder zetten. Ik vecht ook niet. Vechten is negatieve energie. Ik kies ervoor de tumor te omarmen en wil niet dat dat kloteding mijn leven bepaalt. Raak je in paniek dan weet je niet wat er gebeurt. Maar ik heb de steun van mijn omgeving, mijn vriendin en haar twee kinderen, mijn familie en vrienden."

„Ik kies voor openheid. Eerst is dat confronterend. Je voelt, als je er net in het openbaar over hebt verteld, de ogen in je rug: 'Hij heeft kanker'. Maar één op de drie mensen krijgt kanker, dus de ziekte mag een gezicht hebben en in dit geval ben ik dat. Het is de ziekte die het meest voortkomt maar waarover het minst wordt gesproken. Maar kanker is niet het einde van je leven. Ik ben ook niet zielig, ik heb verschrikkelijke pech."

„De tumor is bij toeval ontdekt. Een jaar daarvoor was er een kwaadaardige tumor op mijn dunne darm weggehaald. In november had ik een jaarlijks nieronderzoek. Ik voelde me fysiek heel erg goed en toen bleek er ineens vanuit het niets een tumor te zitten."

„Mijn werkgever – Hewlett-Packard (HP), een Amerikaans technologiebedrijf waar ik sinds 1999 in dienst ben en waarvoor ik de wereld over reis – geeft me de kans om ziek te zijn. Ik bracht delen van bedrijven inclusief personeel onder bij HP. Het afgelopen jaar heb ik wel wat klusjes gedaan maar vanaf januari ga ik weer twee dagen in de week aan de slag. Het kantoor staat in Amstelveen maar ik kan vanuit huis werken. Over de wereld reizen zit er niet in, dat is te vermoeiend voor me. Maar ik voel me fit genoeg om weer wat te gaan doen."

„Het afgelopen jaar heb ik me vooral op Orion en CityBeach Doetinchem (het jaarlijkse evenement in juni op het Simonsplein in Doetinchem, HH) gestort. Ik moet mijn energie, die ik toch heb, kwijt. Zelf volleybalde ik vroeger bij Longa'59 in Lichtenvoorde. Toen barstte het van de volleybalwerken in de Achterhoek. Je had ook nog Bovo in Aalten. Ook kleinere clubs speelden op landelijk niveau. Daar is, buiten Orion, bijna niets meer van over. Daarom willen we ook meer binding met omliggende clubs."

'Eén op de drie krijgt kanker. De ziekte mag een gezicht hebben en in dit geval ben ik dat'

Jeroen van Ree voorzitter Orion

„Ik ben nu ook actief voor het Inloophuis, een onderkomen voor kankerpatiënten en hun familie in Doetinchem. Onder de noemer 'Lichtpunt Oude IJssel' houden we zeven concerten in de Baptistenkapel. Zanger Ernst Daniël Smid verzorgde de opening samen met zijn dochter. Zijn vrouw, haar moeder, overleed aan kanker. Op het podium praatten ze er over en zongen hun tranen weg. Ik was er samen met mijn moeder en moest wel even wat wegslikken."

„In het Slingeland Ziekenhuis word ik begeleid door oncoloog Erik Muller. Dat is een aardige vent die het goed met me voor heeft. In Utrecht is er een imuuntherapie waar ik baat bij zou kunnen hebben, maar zolang mijn chemo-pillen werken, kan ik daar niet terecht. Nieuw onderzoek bij het Antoni van Leeuwenhoek Ziekenhuis in Amsterdam moet uitwijzen of een operatie met de jongste inzichten misschien toch mogelijk is. Daar wacht ik nu op."

„Wat mijn vooruitzichten zijn? Ik vraag er nooit naar, wil het ook niet weten. Ik sta elke dag op met een glimlach. Ik wil leven en dat is wat ik doe. Wat mijn voorland is, weet ik niet. Niet om de kop in het zand te steken, wel om het leuk te houden. Ik wil normaal functioneren en blijven lachen."